

BEZETEN VAN EEN BOOT

Ooit sprokkelde Jan Kronemeijer boomtakken en haalde hij hout bij vuilnisbakken en containers vandaan. Iedere splinter gebruikte hij om zijn droom te verwezenlijken. Vier jaar later werd die droom te water gelaten. En nu zeilt de KR-705 ofwel de 'T Is Niet Waar!' van april tot oktober over de Nederlandse wateren.

Op een zonnige zaterdagmiddag gaan we in de gemeentehaven van Naarden aan boord van de 'T Is Niet Waar!'. Kenners kwalificeren de KR-705 als een absoluut 'gave' boot. Men wijst op de afgewerkte randjes en de snuffjes die Jan Kronemeijer (52) aanbracht zoals de zelfgemaakte windmeter waarop je ook de snelheid kunt aflezen. Ook het keukenkastje waaruit een compleet gasstel tevoorschijn komt, moet vermeld worden net als de met houten doppen afgewerkte schroeven. Op het dek ligt teakhout. In de kajuit, een ruimte van 3,5 bij 2,5 meter, zie je dat de gesprokkelde eikehouten planken (die ooit als afval langs de straat stonden) veranderd zijn in uitklapbare tafeltjes, boekenplanken en kastdeuren.

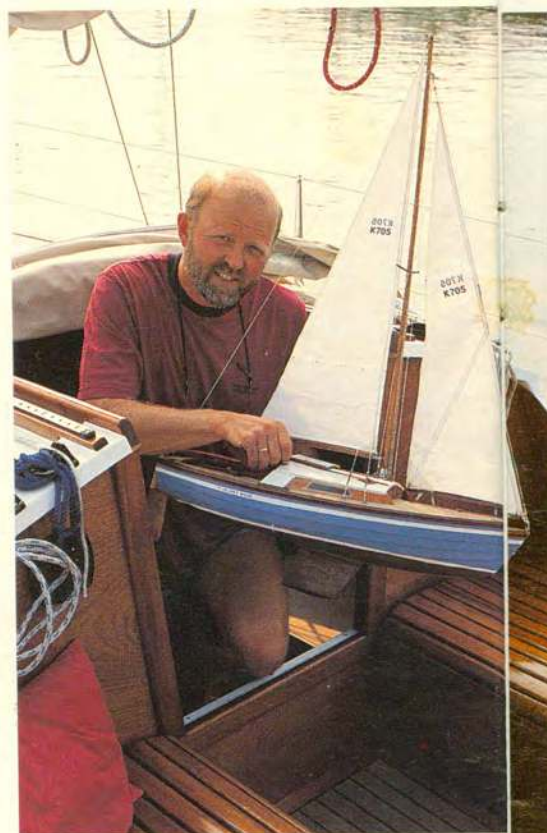
Aan dek vertellen Jan en zijn vrouw Joeki (52) over hun allereerste zeilervaringen. De

liefde voor het varen stamt uit 1962 toen zij in Sneek een zeilcursus van een week volgden. Na die week werd Jan verliefd op een 'Topklasse' (een merk zeilboot, red.) van tweeduizend gulden.

Jan : „Zoveel geld hadden we niet. Toen heb ik een bouw pakket gekocht, dat was een stuk goedkoper. Ik heb er later een kajuitje op getimmerd maar dat lekte als een mandje.”

Joeki : „Ik hield in die tijd niet veel van zeilen maar ik was gek op Jan. Zelfs die lekkende kajuit nam ik voor lief. Sterker nog, samen met Esther, onze dochter, plaatste ik overal plastic bekertjes om het regenwater op te vangen.”

Jan : „De 'Topklasse' werd na zes jaar te klein. Ik sliep op mijn zij onder het gasstel. Bovendien werd Arjan, onze zoon, geboren dus toen kochten we de romp van een ander merk zeilboot, een 'Waarschip-600'.”

Na tien jaar met veel plezier in de '600' te hebben rondgezeild, groeide het idee om een eigen boot te bouwen.

Jan : „Voordat ik begon, heb ik in de kamer aan tafel een model gebouwd van 70,5 bij 25,5 centimeter. Om het gewicht van de kiel te krijgen, gebruikte ik een pakje margarine. Daarna heb ik het bad vol laten lopen en mijn bootje te water gelaten zodat ik kon zien of het mooi in balans lag. Nou, dat lag het en ik dacht : als ik dat bootje nou eens tien keer zo groot maak ?”

Het materiaal plukte hij van de straat. Jan : „Uit huizen die gesloopt werden, haalde ik de balken voor de spantentafel, dat is de basis. De overkapping maakte ik van oude takken uit het bos. We hebben geen auto dus ik deed alles op de fiets. Ik sjouwde me een ongeluk. In die tijd gooide men nog veel eikehout in containers en als ik dan een mooie plank zag, stapte ik af, nam hem onder mijn arm en fietste verder. Mensen gooiden ook gerust eiken beddeplanken weg. Ik herinner me een boekhandelaar in Hilversum die zijn zaak ging verbouwen en elke dag haalde ik winkelhout uit zijn container. Op een gegeven moment begonnen de mensen mij na te roepen : „Loop jij alvast met je kist ?”

Jan en Joeki Kronemeijer aan boord van hun zelfgemaakte zeilboot. Voordat Jan aan de bouw begon, maakte hij eerst een model, dat in de badkuip perfect bleef drijven. En toen dacht Jan : als ik dat bootje nu eens tien keer zo groot maak ?

Jan en Joeki meren de 'T Is Niet Waar ! af in de gemeentehaven van Naarden. De boot is perfect afgewerkt. De schroeven zijn met houten doppen afgewerkt en op het dek ligt teakhout.

De golfplaten voor de overkapping kreeg ik van een vriend. Toen ik eenmaal aan het bouwen was, raakte ik bezeten. Mijn fantasie lag altijd een dag of twee, drie voor op de werkelijkheid. Dan dacht ik : als daar een plaat opzit, hoe zou het er dan uitzien ? Dus ging ik keihard werken om die plaat erop te krijgen. Je raakt er steeds meer bij betrokken. De boot werd als het ware een web waarin ik de spin was."

Joeki : „Toen de romp klaar was, kwamen vrienden en burens helpen om hem om te keren. Vijftien kerels tilden dat gevaarte van 7.05 bij 2.55 meter op. Dat was een heel speciaal moment. In die tijd was hij nog niet zo vreselijk fanatiek. Alleen het laatste halfjaar was het : Jan bouwt een boot. Iedere vrije minuut is dus boot. Maar daarvoor timmerde hij er rustig aan. Toen was het nog heel gezellig."

Jan : „De inbouw, het dek en de kajuit moesten toen nog gemaakt worden. Kort nadat het dek en de kajuit klaar waren, verkochten we de oude '600'. Toen brak er een moeilij-

ke tijd aan."

Joeki : „Voor die tijd gingen we in de weekdagen lekker zeilen. Daarna gingen we — kun je nagaan hoezeer we aan boten verknocht waren — langs het water fietsen. Zaten we met ogen groen van jaloezie, op een bankje naar zeilboten te kijken. Al fietsten we nog zo lekker, we wisten dat er iets veel leukers was dat onze neus letterlijk voorbijging."

Jan : „We mochten wel een keer met vrienden mee. Goed bedoeld, maar daardoor werden onze ogen nog eens extra uitgestoken. Toen ging ik steeds harder werken om mijn boot zo snel mogelijk af te krijgen."

Joeki : „Het laatste halfjaar liep de spanning erg op. Tussen de bedrijven reed hij ook nog even de Elfstedentocht. Daarna moest de kiel, 550 kilo, eronder. Hij had voor de kiel in de tuin een gat gegraven. Een heidens karwei. Hij werd ziek, maar na een week stond hij alweer als een dwaas te timmeren."

Jan : „Als ik 's morgens vroeg op de fiets naar de PTT reed, zat ik onderweg al te denken wat ik 's avonds

zou doen. Dat latje schaven, zus zagen, plankje lijmen. Dat zag ik al fietsend allemaal voor me. Dus als ik thuis kwam, hup, meteen naar achteren, de tuin in. Vlug wat schaven. Eten. Hup, weer naar achteren om te zagen, te lijmen. Als het heel koud was, kon ik niets anders dan lijm krabben. Ik heb er zelfs een kacheltje bijgezet. Ondanks de gespannen sfeer in huis had ik, diep in mijn hart, vreselijk veel lol in die boot. Iedere dag groeide dat ding onder mijn vingers. Ik was apetrots. Nog steeds voel ik die trots als we ergens aanmeren en men vraagt : „Is dit een Waarschip ?" Nee, het is een 'Kronemeijer' en ik word niet moe om dat keer op keer te zeggen."

Langzaam naderde de dag waarop de boot te water gelaten zou worden.

Jan : „Ik huurde een hoogwerker. Hij moest over de tuin van de burens getild worden. Op een trailer werd hij naar de haven gereden en te water gelaten. Joek was zenuwachtig. En ik was bloednieuwsgierig of hij wel net zo recht zou liggen als het model destijds in de badkuip. Het was heel spannend. Daarom wilde ik er niet zoveel mensen bij hebben. We hebben er ook geen champagne tegen aan gegooit. Toch was het picobello voor elkaar. Hij zeilt als een tierelier. Er viel een last van me af. Ik voelde me honderd kilo lichter. Daarna heb ik maandenlang af moeten kicken. Ik had nergens meer zin in. Van tevoren had ik gezegd dat ik na de boot een schuurtje zou bouwen. Maar wat is er nou leuk aan een schuurtje als je een boot hebt gebouwd ?

Als we in het weekend de Eem afvaren met een kop koffie en een gevulde koek erbij... man, er is niets mooiers dan dat ! Als ik thuis ben, zal ik nooit een boek pakken, maar aan boord lees ik wel."

**Cees Baan
Foto's Erik Haverkorn**